

Söderstadions Beckenbauer

Magnusson möter: Thom Åhlund

Jag känner en snubbe, som på sitt jobb har "Det finns bara en Thom Åhlund" på sin skärmläckare. Det är sexton år sedan Thom slog sin sista bredsida i Hammarby, men min polare älskar fortfarande denne skäggige, eleganta mittförsvarare.

Det har funnits gott om klassiska spelare på den platsen i Hammarby genom åren: Björn "Bönan" Löf (som lade av för tidigt), Lars-Åke "Lare" Persson, enbente Björn Carlswärd, länge Christer Ribohn (som kom från IFK Stockholm), tuffe eleganten Putte Ramberg, legenden Magnus Lefvert, favvoislänningen Pétur Marteinnsson och så dagens köttmur Eskil och

Danken. Men det har aldrig funnits någon som Thom Åhlund

Jag träffar Thom i september och det är fortfarande så varmt att man kan steka ägg på Fatburstrappan på Medborgarplatsen och utomhusbaden har sett sig tvungna att återigen slå upp portarna för svettiga Stockholmare. Jag brukar tjata om att de gamla spelare jag möter är sig lika och jag måste göra det igen. Thom ser ut att vara på väg till träningen på Årsta för att ta upp kampen om en A-lagsplats, inga överflöds-kilon syns och det karakteristiska Åhlundskägget finns på plats.

– Jag kanske är mig lik utvändigt säger Thom, men kroppen hänger inte med på samma sätt längre.

Thom Åhlund

Back (mittfältare)

Född: 530217

Moderklubb: IF Brommapojkarna

I A-truppen: 1973–83

A-landskamper: 9 A, 11 U, 11 J

Allsvenska matcher: 224, 9 mål

BP moderklubb

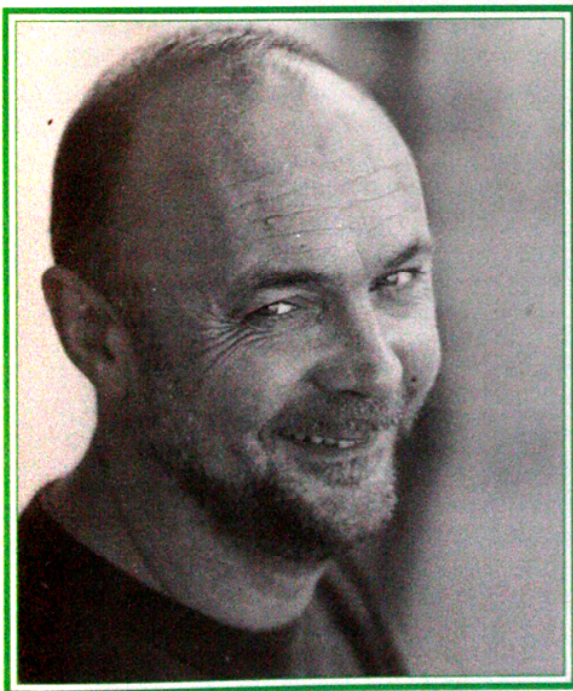
Thoms karriär började i Djurgården för att som trettonåring fortsätta i BP.

– BP ser jag som min moderklubb eftersom det var där jag fick min skolning, fortsätter Thom, jag kom till Bajen 1973 och det var aldrig ett val som jag ångrade. Jag bodde i Björkhagen och kände en del av lirarna, bland annat hade jag och Matte Werner kamperat ihop i juniorlandslaget och så fanns ju Tom Turesson förstås. Han är den person som betytt mest för mig i min karriär och för min personliga utveckling. Min farsa var dessutom fanatisk hammarbyare men fick tyvärr aldrig uppleva min karriär, han dog när jag var sexton.

Thom började som mittfältare och debuten var väl inte helt lyckad.

– Vi mötte Landskrona på Råsunda och jag råkade kapa Tommy Gustafsson efter nio minuter. Bois fick straff som dom gjorde mål på och sedan rann det iväg till 0–3. Hammarby var inne i en generationsväxling. Inge Persson och "Lill-Hinken" lade av, den något bohemiske Karla Larsson försvann spårlöst en dag och en ny generation spelades in i laget.

FOTO: HASSE THOÉN

Till slut fick i alla fall Thom chansen som mitt-back, Anders Wengrud blev skadad, så det blev för Thom att spela bredvid Christer Ribohn.

– Det gick bra så jag spelade kvar där hela hösten, Wengrud förresten var en kul snubbe. Han var norrlänning och lyckades hamna i Södertälje när han skulle till en träning på Söderstadion. Han missade avfarten så han.

Thom gjorde ett bra första år under Olle Nyströms pipa (den som ville kunde gå ner till Slussen och se på trafikpolis Nyström när han dirigerade trafiken), det blev tre mål, bland annat ett avgörande derbymål mot Djurgården på våren.

– Men det är ändå höstderbyt jag minns mest, vi låg under med 0–1 när det var en kvart kvar och vi hade spelat dåligt. Då gör Roger Fransson och Janne Sjöström två mål var och Bajenkvarten var född.

Fotbollen moderniseras

Någonting började också hända rent träningsmässigt de här åren.

– Olle var en bra kille men vi tränade inte speciellt mycket, det var en brytningstid för fotbollen. Pengarna hade inte kommit in, men efter VM 1974 började saker hända även i svensk fotboll. Bob Houghton och Roy Hodgson kom och förändrade träningsdosen och alla klubbar följde efter. Björn Bolling kom till oss 1975 och vi märkte att det blev tuffare, minns Thom. Björn var en teoretiker som var före sin tid och han införde ett nytt tänkande i Hammarbyfotbollen.

Efter det framgångrika VM-spelet 1974 började fler och fler använda libero, en roll som var som klippt och skuren för Thom.

– Jag hade ju spelat någon slags libero i Hammarby men nu blev rollen mer markant. Jag var lugn, hade bra teknik och skapliga uppspel, precis som en libero ska ha, jag gillade inte att brunka och bara dra iväg bollen utan såg gärna att det fanns en adress på passningarna. Huvudspelet var min svagaste punkt, men det fanns det andra som skötte åt mig.

Det blev några magra år på sjuttioalets mitt för Hammarby, oftast problem på våren men en bra höstsäsong räddade laget från degradering.

– Men det kunde smälla till, alla hammarbyare minns med säkerhet 6–0 mot Öster 1976. Östers överhuvud Stig Svensson vann på sin resultatlott som han först tänkt att slänga.

Det blev vissa landslagsuppdrag för Thom under dom här åren.

– Ja, Japanturnén 1975 var en otrolig upplevelse, Matte Werner kom också med, vi har verkligen följts åt under åren. Jag gjorde till slut 9 A-kamper och satt på bänken i en del. Det var rätt tuff konkurrens med bland annat Björn Nordqvist och Kent Karlsson.

1978 tog Tom Turesson över som tränare och året efter kom Julle Gustavsson.

– Tom var en klurig tränare medan Julle mer körde den gamla stilen. Det var som att vrida klockan tillbaka några år, men Julle var rättvis och en mycket fin människa och han lade grunden för det lag som skulle göra succé i början på 80-talet.

Thom var givetvis bofast i laget och firade triumfer med sin eleganta spelstil och jämförelsen med världens bästa libero, Franz Beckenbauer, var inte långt borta.

– Nej, garvar Thom, jag blev faktiskt kallad "Söderstadions Beckenbauer", sämre smeknamn kan man ha.

Thoms lysande insatser uppmärksammades givetvis och det fanns intresserade klubbar.

– Första gången proffsrykterna surrade var jag bara 20–21 år. Jag var en sväng i Tyskland men det var ett misstag då ingen visste vem jag var. Sedan var jag i Anderlecht 1978 men dom trodde att jag var gratis och jag hade varit tvungen att köpa mig loss om jag skulle ha gått till klubben.

På väg till Mjällby

Och så kom det då, chocken för alla Hammarbyfans. Dagar som skakade Söder. Nyheten exploderade i Sportspegeln en kall söndagskväll i januari 1980, och när man dagen efter slog upp kvällstidningarna kunde man se Mjällbybasen Kurt-Johnny Johanssons fula nuna tillsammans med Thom Åhlund och Putte Ramberg. Det sas att de båda Hammarbyspelarna var klara för Mjällby och skulle lämna Stockholm inom kort. Söder rasade och det fick Thom och Putte känna på.

– Ja, oj, vilket liv det blev, suckar Thom, det började med att nykomlingen Mjällby kontaktade mig och Sundsvalls Bosse Börjesson. Bosse sa nej av familjeskäl och då gick budet till Putte. Det var mycket pengar med den tidens mått mätt och bra jobb med framtidsmöjligheter, men det blev ett ramaskri. Supportrarna var inte vana med att två etablerade spelare lämnade föreningen så det blev ett trendbrott i hammarbykretsar.

Och liv blev det, jag minns bland annat att några klottrade "Bomba Mjällby" på väggarna i Skanstulls tunnelbana.

Thom Åhlund och Håkan Stenbäck i hård kamp om bollen.

– Det blev ett djävla liv, jag minns att Rapport helt plötsligt stormade in i vårt vardagsrum och att min grabb blev så retad i skolan att han kom hem och grät. Till slut enades jag och Putte om att vi inte kunde flytta från storstan, vi var beredda att skriva livstidskontrakt med Hammarby så vi slapp vara med om något liknande igen.

Thom och Putte stannade i föreningen och man kan väl säga att den massiva opinionen blev en vägvisare för vad som skulle hända andra spelare när de bestämt sig för att lämna Hammarby för någon annan klubb i Sverige.

Allsvensk toppklubb

80-talets början var framgångrika år för föreningen, det hade egentligen börjat 1979 med embryot av det som skulle bli de framgångsrikaste åren i den grönvita fotbollshistorien.

– Ja, vi var väldigt bra men lite ojämna 1979, Uffe Eriksson hade kommit och vi slog bland annat svenska mästararna Halmstad med 2–0 på Råsunda. Sedan rullade det på och 1982 kom Bengt Persson. Han var

verkligen välkommen av oss spelare och vi visste att vi skulle bli bra.

Tyvärr var Thom skadad under året men var frisk till slutspelet och gjorde ett lyckat inlägg i den första SM-finalen på Ullevi.

– Jag hade inte varit inne i så många minuter när jag nickade fram Peter Gerhardsson som gjorde vårt segermål. Det var en stor upplevelse men tyvärr så höll vi inte i returen.

Året efter blev skadedrabbat för Thom, ljumskarna höll inte och han spelade bara 8–9 matcher. Den sista matchen i Bajentröjan gjorde han på Olympiastadion i Helsingfors.

– Kenta och jag slutade samtidigt och vi hade kunnat få ett roligare slut. Vi torskade mot Haka efter förlängning och åkte ur cupvinnarcupen. Dom fick Juventus i nästa omgång, säger Thom aningen bittert.

Spelande tränare

Men den aktiva karriären var inte över. Skövde hörde av sig och behövde en tränare och Thom nappade och flyttade till Västergötland.

FOTO: ROLLE RYGIN

Thom Åhlund stoppas upp i duell med Kenneth Nilsson och Dan Allbäck.

– Jag repade mig från skadorna och blev spelande tränare och det gick riktigt bra. Tredje året gick vi upp i ettan.

Efter det har Thom rest land och rike kring. Ett par år var han i Örnsköldsvik och sedan blev det Umeå där bland annat Steve Galloway spelade. Han hann också öppna ett behandlingshem för tunga missbrukare i Vindeln (Thom är utbildad terapeut) innan han 1996 kom tillbaka till stan och tog över Syrinska i Södertälje.

– Jag hade tre mycket fina år i Syrinska, en engagerad och trevlig förening att arbeta i. Sedan ett år tillbaka är jag i FoC Farsta med allt vad det innebär.

Föreningen står i ett vägsval och man måste bestämma sig om man ska satsa eller inte.

Skulle då inte Thom kunna tänka sig att vara assistenttränare till Sören Chtatz nästa år? Försvarsspelet behöver förbättras och vem skulle kunna det bättre än Thom?

– En hypotetisk fråga, avslutar Thom, och ser rätt intresserad ut. Vore jag tränare nu skulle jag förändra en del. Bland annat skulle jag flytta upp Hella på mitten. Någonting måste helt klart göras.

Och visst skulle vi vilja ha tillbaka Thom på Söderstadion. Då skulle jag också ändra min skärmsläckare. För det finns bara en Thom Åhlund.

Magnusson